



GESCHIKTHEIDSPROEF WOORDKUNST DRAMA 2017

Beste leerling

Bedankt voor je deelname aan de WKD-geschiktheidsproef. Als je slaagt voor de proef, kan je in september starten in de richting Woordkunst drama. Om voluit te groeien in deze studierichting, heb je een aantal basisvaardigheden nodig. Dat betekent niet dat je al 'goed' moet zijn in alles, maar dat de nodige vaardigheden bij jou in ontwikkeling zijn. Sommige delen van de proef kan je op voorhand voorbereiden, andere doe je ter plekke. Hieronder vind je een overzicht van hoe de proef eruit zal zien en de opdrachten die je kan voorbereiden.

De geschiktheidsproef bestaat uit:

- een muziekworkshop rond ritme, gehoor, zang (geen voorbereiding nodig)
- een bewegingsworkshop (geen voorbereiding nodig)
- een dramaworkshop:

Leer volgende scène uit het hoofd. Je leert zowel A als B, zodat je moeiteloos beide rollen kan spelen. We gaan ermee aan de slag tijdens de workshop.

A: Komaan, vertel, wat heeft dit te betekenen? Is dit een grap of wat?

B: Nee, dit is geen grap.

A: Maar wat betekent dit dan?

B: Wat je ziet.

A: Een toneeltje of wat?

B: Nee, ook geen toneeltje. Het is echt.

A: Ik begrijp het niet.

B: Je wil het niet begrijpen.

A: Leg het me dan uit.

B: Blijf kalm en rustig, beloof het me.

A: Ik ben altijd kalm en rustig.

B: Oké, ik zeg het je.

- een schriftelijke taaltest:

Lees de tekst van Toon Tellegen in bijlage meermaals. Zorg dat je de inhoud van de tekst snapt en alle woorden begrijpt.

- een kort individueel gesprek: peilen naar motivatie, etc.

Draag gemakkelijke kledij waarin je vrij kan bewegen. Breng een lunchpakket mee.

De geschiktheidsproef gaat door op zaterdag 1 juli 2017, dinsdag 22 augustus 2017 en woensdag 30 augustus 2017 in de Kunstschool Genk: Collegelaan 9. Onthaal is er vanaf 9u45. We starten om 10u en het einde is voorzien rond 16u.

Schrijf je tijdig in voor één van deze toelatingsdagen.

We wensen je veel succes!

Contact: woordkunst drama@kunstschool-genk.be of 089 30 79 20.

Mit "Misschien misten zij alles" van
Een Tellegen

OP DE VERJAARDAG VAN DE HAGEDIS ZATEN DE HOMMEL en de horzel naast elkaar aan de lange, fraai versierde tafel.

'Hoe gaat het met jou?' vroeg de hommelm, terwijl hij een honingpunt naar zijn mond bracht.

'Somber,' zei de horzel.

'O ja?' vroeg de hommelm, terwijl hij een paar kruimels van zijn bovenlip veegde.

'Ja,' zei de horzel, en met een donkere blik keek hij naar de verte achter de woning van de hagedis, waar een zwarte populier stond te ritselen in de wind.

Hij slikte iets weg en vertelde toen aan de hommelm wat hij allemaal niet had gedaan om van zijn somberheid af te komen. Hij had een maandlang alleen maar honing gegeten, hij had met één vleugel leren vliegen...

'Waarom?' onderbrak de hommelm hem. 'Word je daar minder somber van?'

'Ik weet het niet,' zei de horzel, 'maar misschien wel.'

...hij had leren rekenen, leren zingen, leren gillen.

Maar niets had geholpen.

'Ik ben somberder dan ooit!' riep hij met een zware stem.

De hommelm keek hem van opzij aan en zag de rimpels en de bedroefde mondhoeken in het gezicht van de horzel. Hij schudde zijn hoofd en begreep niet waarom de horzel niet ging gonzen, fladderen of buitelen. Er was niets vrolijkers dan dat, meende hij.

'Als je eens ging gonzen...' zei hij.

'Ach,' zei de horzel, 'ik heb zo veel gegonsd. Tot ik het niet meer kon horen.'

'O ja?' zei de hommelm verbaasd.

De horzel schraapte zijn keel en zei, met een stem die leek op het

gerommel van de donder in de verte: 'Ik ben zó somber dat ik... dat ik...'

Hij sprak niet verder en legde zijn hoofd naast zijn bord op de tafel: Zijn schouders schokten.

Het was stil geworden. De andere gasten aten niet meer en keken naar de horzel. Iedereen had wel eens van somberheid gehoord, maar niemand wist hoe erg het was.

Toen stak de adder zijn hoofd omhoog en gleeed van zijn plaats naar de stoel van de horzel. De horzel leek nog te snikken. De adder gleeed naast hem en likte aan zijn rug.

'Dacht ik wel,' zei hij. 'Dacht ik wel. Hij smaakt helemaal niet somber. Onzin.'

De horzel tilde zijn hoofd op en keek de adder giftig aan.

'Ik ben wél somber!' zei hij.

'Onzin,' zei de adder. 'Storm is somber. Droge modder is somber, glad zand. Maar jij niet.'

De adder snoof aan een van de vleugels van de horzel.

'Zie je wel,' zei hij. 'Je ruikt heel opgewekt. En hier ruik je zelfs fleurig.' Hij wees naar het puntje van de vleugel.

De olifant kwam nu ook dichterbij en rook aan de andere vleugel.

'Inderdaad,' zei hij. 'Hij ruikt heel opgewekt. Wat een leuke geur!'

Er ontstond een luid geroezemoes, waarin de snikken van de horzel verloren gingen. Toen ging iedereen weer verder met eten en feestvieren. De hommelm verslikte zich bijna in een reusachtige meelsoes.

De horzel wierp donkere blikken om zich heen, maar niemand lette meer op hem.

Toen begon hij echt te snikken en werd hij overmand door een verschrikkelijk verdriet.